

ΗΛΙΑΣ ΜΑΓΚΛΙΝΗΣ

ΕΙΜΑΙ

ΟΣΑ

ΕΧΩ

ΉΧΑΣΕΙ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Κάτω από ποιες συνθήκες ονειρεύεσαι
τους νεκρούς;
Τους σκέφτεσαι συχνά πριν αφεθείς στον ύπνο;
Είναι πάντοτε ο ίδιος;
Όνομα, Επώνυμο, Κοιμητήριο, Ημερομηνία θανάτου;

Σε ποιο πράγμα αναφέρονται;
Παλιά φιλία; Συγγένεια; Πατρίδα;
Λένε από πού έρχονται;
Και ποιος εκτός από σένα τους βλέπει στ' όνειρό του;

Τα πρόσωπά τους είναι όπως στις φωτογραφίες τους;
Έχουν γεράσει καθόλου με τα χρόνια;
Δείχνουν ακμαίοι; Δείχνουν κατάχλωμοι;
Οι δολοφονημένοι έχουν επουλώσει ως τώρα
τα τραύματά τους;
Θυμούνται ακόμα ποιος τους σκότωσε;

ΒΙΣΟΥΑΒΑ ΣΙΜΠΟΡΣΚΑ

Σκευωρίες με τους νεκρούς (απόσπασμα)

Βασικά πρόσωπα που αναφέρονται στο βιβλίο

Νίκος & Αγαθή

Πατέρας Αγαθής: Ευστράτιος

Αδέλφια Αγαθής: Γιώργος, Ασπασία, Αννίβας

Παιδιά Νίκου & Αγαθής: Δώρα, Κώστας, Βιβή

Παιδιά Κώστα: Νίκος, Ηλίας

Παιδιά Βιβής: Χρύσα, Τατιάνα

I

ΗΤΑΝ ΤΗ ΜΑΚΡΙΝΗ ΕΚΕΙΝΗ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ ΞΕΝΥΧΤΟΥΣΑ. Γύρι-
ζα σπίτι στις τέσσερις και στις πέντε το πρωί κι έβρισκα τον
πατέρα μου στο καθιστικό της κουζίνας να ξημερώνεται λύ-
νοντας σταυρόλεξα. Στα είκοσί μου, με εντυπωσίαζε το ότι
ένας άνθρωπος μπορεί να ξυπνά μέσα στη νύχτα και να μην
μπορεί μετά να ξανακοιμηθεί. Κάποτε τον ρώτησα γιατί είναι
συνεχώς ξύπνιος τέτοια ώρα, γιατί δεν προσπαθεί να ξανακοι-
μηθεί. Μου απάντησε ότι δεν μπορούσε και όταν τον ρώτησα
γιατί δεν μπορούσε, μου είπε ότι φοβόταν. Φοβόταν πως ένα
χέρι θα έρθει μέσα στο σκοτάδι και θα τον αρπάξει.

Χέρι; Τι χέρι; τον ρώτησα έκπληκτος και τότε εκείνος, με
το θλιμμένο χαμόγελο του ανθρώπου που μοιάζει να ενδίδει
οριστικά στην παραίτηση, μου απάντησε: *το χέρι του πατέρα μου.*

Αυτό ήταν το πρώτο ίχνος; Όχι, δεν ήταν αυτό. Κάτι άλλο
είχε προηγηθεί. Κάτι που είχα κρυφακούσει, κουκουλωμένος
κάτω από τα σκεπάσματά μου έφηβος, κάπου ανάμεσα στον
ύπνο και τον ξύπνιο. Ήταν ωρίς ένα πρωί και τους άκουσα από
την κρεβατοκάμαρά τους να συζητούν ξαπλωμένοι, τον πατέρα
μου να διηγείται ένα νυχτερινό του όνειρο στη μητέρα μου. Είχε
ονειρευτεί τον πατέρα του, είπε. Χρόνια είχε να τον δει στον
ύπνο του και, ένα παράξενο πράγμα, τον είδε καθισμένο στο
παγκάκι του πάρκου που βρίσκεται στη συμβολή Οινόης και

Ξάνθου, ένα από τα πιο μοναχικά πάρκα της Γλυφάδας. Ο πατέρας του, είπε, έδειχνε πολύ ήρεμος, κοίταζε την παιδική χαρά, το χαλίκι γύρω από τα πόδια του, τους περήφανους ευκάλυπτους. Κοίταζε αχόρταγα, όπως και όταν ζούσε, λες κι έβλεπε τον κόσμο γύρω του για πρώτη φορά. Με το που ξύπνησε, το όνειρο χάθηκε και του ήρθε ξανά εκείνη η νύχτα: η νύχτα που έφεραν σπίτι τον πατέρα του ξαπλωμένο πάνω σε μια πόρτα.

Η μητέρα μου του συνέστησε κάπως επιτακτικά να πάρει ένα χάπι για να ηρεμήσει. Ο πατέρας μου δεν άκουσε ή προσποιήθηκε ότι δεν άκουσε τι του έλεγε και αμέσως μετά, χωρίς διακοπή, τη ρώτησε – με μια αγωνία τώρα – αν ποτέ τής είχε πει πόσες φορές στη ζωή του είχε σκεφτεί να πάει να τον βρει να πάει να βρει αυτόν που το έκανε, τον άνθρωπο που σκότωσε τον πατέρα του. Να πάει να τον πιάσει και να του ζητήσει τον λόγο.

Αυτό μου το έχεις ξαναπεί, άκουσα τώρα τη μητέρα μου να ψιθυρίζει κουρασμένα. Δεν το έκανες ποτέ όμως, πρόσθεσε έπειτα από μια παύση. Όχι, ήταν αλήθεια, δεν το είχε κάνει και τώρα το είχε βάρος στη συνείδησή του, όταν έβλεπε τέτοια πράγματα στον ύπνο του. Από τότε που αρρώστησε, είπε, είναι σαν να επιστρέφουν όλα, κι εκείνος είναι πάλι όπως τότε, δεκαπέντε χρονών παιδί.

Για λίγο δεν μίλησε κανένας, ίσως κάποιος από τους δύο να αναστέναξε βαριά – μάλλον η μητέρα μου, αλλά δεν είμαι βέβαιος. Κάποτε άκουσα τον πατέρα μου να λέει – μάλλον να αναρωτιέται: Και τι νόημα θα είχε; Θα είχε κανένα νόημα να κάνει κάτι τέτοιο; Να πάει να βρει αυτόν που σκότωσε τον πατέρα του; Και τι θα του έλεγε;

Μια από τις φορές που με πήγε στο σχολείο με το αυτοκίνητο
τόλμησα να τον ρωτήσω τι είχε συμβεί τότε, παλιά, με τον πατέρα του.
Έκανε ότι δεν άκουσε, ποντάρισε στην ελλειμματική του ακοή
ποντάρισε στη δυσκολία μου να θέσω ξανά το ίδιο ερώτημα
κι όταν έφτασε στο σχολείο, αντί να σταματήσει
αυτός συνέχισε την πορεία του κοιτώντας μπροστά
Νόμιζε ότι ήταν μόνος του στο αυτοκίνητο –
μάλλον: ήταν μόνος του στο αυτοκίνητο.
Δεν έφταιγε η ερώτησή μου, το είχε ξανακάνει
με πήγαινε στο σχολείο αλλά δεν με άφηνε ποτέ στο σχολείο,
χαμένος στον κόσμο του, σε κάποιο όνειρο καθώς οδηγούσε,
ένα παραδείσιο πουλί από αυτά που πετάριζαν μπροστά στα έκπληκτα
μάτια των Ολλανδών εξερευνητών του δεκάτου εβδόμου αιώνα
ένα πουλί που οι Ολλανδοί αστρονόμοι
έκαναν αστερισμό του νοτίου ημισφαιρίου
μια Τουκάνα
μια Τουκάνα έβλεπε κι ο πατέρας μου
έναν αστερισμό μέρα μεσημέρι ή νωρίς το πρωί
μα δεν του χαρίστηκα, τον ρώτησα ξανά μιαν άλλη φορά
Τον σκότωσαν, έτσι δεν είναι; του είπα
και τότε, αυτός σώπασε για λίγο, κοίταξε έξω απ' το παράθυρο,
με το ίδιο ύφος δυσφορίας που είχε όπως
και όταν παραλάμβανε τον έλεγχο προόδου απ' το γυμνάσιο,
αυτή την άθλια βαθμολογία, τη μόνιμη απογοήτευση
οι καθηγήτριες να του λένε:
είναι στον κόσμο του ο Ηλίας,
αφηρημένος, βυθισμένος

*μα εκείνη τη μέρα στο αυτοκίνητο δεν ήμουν στον κόσμο μου
τον ρώτησα ξανά: Τον σκότωσαν, έτσι δεν είναι; Τότε, παλιά;
Είπε μονάχα, ξερά και κοφτά: Αυτά τα πράγματα δεν είναι
για να μνημονεύονται.*

Το βούλωσα.

Καλύτερα να τον είχα ρωτήσει γι' αυτό το παραδείσιο πτηνό, σκέφτηκα.

Και αν τελικώς η μνήμη δεν είναι άλλο παρά διάσπαρτα νησιά μέσα σε μιαν απέραντη θάλασσα λήθης; Με άλλα λόγια, μήπως είμαστε όσα έχουμε ξεχάσει;

Ο πρωτοπρόσωπος αφηγητής αυτής της αληθινής ιστορίας περνά από το ένα νησί στο άλλο, αναζητώντας άλλοτε σαν αρχαιολόγος και άλλοτε σαν αστρονόμος που παρατηρεί το παρελθόν του σύμπαντος τον άνθρωπο που ήταν ο πατέρας του προτού γίνει πατέρας του, τη χώρα του προτού γίνει χώρα του.

Τι βρίσκει; Οικογενειακά θαμμένα μυστικά, φόνους, τραύματα που ταξιδεύουν μέσα στον χρόνο, ανολοκλήρωτους έρωτες, εικόνες και λέξεις που στοιχειοθετούν μια ανώμαλη διαδρομή μέσα από την οποία ο αφηγητής προσπαθεί να βρει τις χαμένες συνδέσεις: με τον εαυτό του, πρωτίστως όμως με τους άλλους γύρω του.

Όταν μιλάμε για τη ζωή του πατέρα μας, σε ποιο βαθμό μιλάμε για τη δική μας τη ζωή; Πάνω απ' όλα, σε ποιο βαθμό μιλάμε για τη ζωή όλων των πατέρων του κόσμου, τη ζωή όλων των δυνητικών αναγνωστών μας; Δεν υπάρχει ασφαλής απάντηση σε αυτό το ερώτημα. Το βέβαιο είναι ότι δεν θα είχε νόημα η γραφή αυτού του βιβλίου αν ένιωθα πως αφορά μονάχα τον άνθρωπο που γνώρισα. Έχει νόημα και λόγο ύπαρξης μονάχα αν έχω κατά νου σε κάθε σελίδα ότι αυτή θα είναι μια αφήγηση που θα αφορά τον κάθε άγνωστο, τον κάθε πατέρα και την κάθε μητέρα, τον κάθε γιο και την κάθε κόρη που δεν γνώρισα ποτέ.

ISBN:978-618-03-2131-9

9 786180 321319

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82131

